

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 61.980 van 26 september 1996
in de zaak A. 65.291/VII-13.349.**

In zake : Jean PISTONE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat N. VAN DE VELDE,
kantoor houdende te BRAKEL,
Wielendaalstraat 17

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Advocaat N. VAN DE VELDE op 24 augustus 1995 namens Jean PISTONE heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting van 22 mei 1995 voor zover het, uitspraak doende over het beroep van de verzoekende partij tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 12 april 1994 m.b.t. een te Westerlo gevestigde groot-handel in dieren, Zoopark Corten genaamd, de exploitatievergunning weigert voor hokken voor max. 15.500 kleine zoogdieren, katachtigen en pelsdieren inbegrepen, en max. 165.000 katachtigen (lees : vogels);

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur J. DE COENE;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 juni 1996 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 september 1996;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter J. VERMEIRE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat N. VAN DE VELDE, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat J. VAN DE VYVER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur J. DE COENE;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Gelet op het bij artikel 91 van het procedurereglement vereiste advies van de Auditeur-generaal;

Overwegende dat de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen op 18 juli 1961 aan de rechtsvoorganger van de verzoekende partij een exploitatievergunning had afgegeven voor het houden, in het kader van een groothandel in hoofdzakelijk vogels, van een onbepaald aantal dieren; dat de verzoekende partij in 1991 een nieuwe vergunning heeft aangevraagd; dat met haar besluit van 21 april 1994 de bestendige deputatie

een exploitatievergunning heeft verleend voor maximum 200 kleine zoogdieren en maximum 5.000 vogels maar ze heeft geweigerd voor maximum 15.500 resp. 165.000 stuks; dat in haar beroep bij de Vlaams minister de verzoekende partij haar aanvraag heeft beperkt tot 3.000 kleine zoogdieren en 80.000 kleine vogels; dat het bestreden besluit, dat uitspraak doet over het beroep, het besluit van de bestendige deputatie bevestigt en m.a.w. de exploitatievergunning verleent om tot 18 juli 2011 een vogel- en dierenhandel in bedrijf te houden omfattende o.m. hokken voor max. 5.000 vogels en voor max. 200 kleine zoogdieren, maar de vergunning weigert voor hokken voor max. 15.500 kleine zoogdieren, katachtigen en pelsdieren inbegrepen en hokken voor max. 165.000 katachtigen (lees : vogels);

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij in een onderdeel van het eerste middel de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aanvoert, doordat, in weerwil van het feit dat nagenoeg alle adviesverlenende diensten en instanties een gunstig advies verleenden en er geen ontvankelijke bezwaarschriften werden ingediend, het bestreden besluit de vergunning beperkt tot 5.000 vogels en 200 kleine zoogdieren, zonder te motiveren waarom aan die adviezen

wordt voorbijgegaan en waarom de inrichting onverenigbaar is met de bestemmingsvoorschriften van het betrokken gebied,
terwijl luidens voormelde wet bestuurshandelingen als de onderhavige uitdrukkelijk moeten gemotiveerd zijn, d.w.z. de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die eraan ten grondslag liggen, en die motivering afdoende moet zijn;

Overwegende dat in de nota de verwerende partij antwoordt dat de bewuste adviezen de overheid die over het beroep uitspraak moet doen niet binden en dat aan de motiveringsplicht is voldaan indien uit het besluit blijkt waarom een advies niet kon worden gevolgd, zonder dat daarom het advies zelf in het besluit moet worden opgenomen; dat zij m.b.t. het stedenbouwkundig aspect van de zaak betoogt wat volgt :

"Artikel 5.1.0. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt het volgende : 'De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven. Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving'.

De woonfunctie dient te primeren.

Er zijn twee redenen waarom bepaalde bedrijvigheden niet in een woongebied kunnen worden toegelaten : onbestaanbaarheid met het woongebied of onverenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving.

In casu is de inrichting onbestaanbaar met het woongebied omwille van de grootte van de inrichting qua dieren aantallen, doch dit op een beperkte oppervlakte.

De inrichting richt zich ook niet tot mogelijk cliënteel dat in de woonwijk woont.

Daarnaast is de inrichting ook onverenigbaar met de onmiddellijke omgeving, gezien zich binnen een straal van 100 meter een zestigtal woningen bevinden, en bovendien een school.

Deze motieven zijn uitdrukkelijk uiteengezet in het bestreden besluit.

Bij het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag is het bestuur in principe gebonden door de planologische voorschriften.

Bij de beoordeling van de reden van onbestaanbaarheid dient rekening gehouden te worden met de aard en de omvang van het bedrijf, waardoor dit om redenen van ruimtelijke ordening niet in het betrokken woongebied kan worden ingeplant ofwel wegens het intrinsieke hinderlijk of storend karakter van het bedrijf, ofwel wegens het bijzonder karakter van het woongebied.

Bij de beoordeling van de reden van onverenigbaarheid dient rekening gehouden te worden met de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving.

(Cfr. R.v.St. nr. 43.772 van 6 juli 1993 inzake Platteeuw, TMR, 1994, p. 100 :

'Overwegende dat op grond van de hiervoren aangehaalde bepaling, wanneer het gewestplan een gebiedsdeel waarbinnen een bedrijf gevestigd is en geëxploiteerd wordt, samen met het grotere gebiedsdeel waarvan het deel uitmaakt in de woonzone opneemt, dat bedrijf enkel daar mag blijven indien het verenigbaar is met de bestemming woongebied (..)'.)

De Gemachtigde Ambtenaar had in casu reeds doen opmerken met advies van 14 november 1994 dat 'een dergelijke exploitatie de ruimtelijke draagkracht van het gebied zal overschrijden en de verweving van functies, die binnen bepaalde perken van hinderlijkheid in een woongebied toegelaten is, zal verstoren'.

Het bestreden besluit heeft zich bij dit advies aangesloten.

Hierbij werd tevens in concreto gewezen op de ligging van circa 60 woningen binnen een straal van 100 meter, de nabijheid van een school en de hoge concentratie aan dieren op een kleine oppervlakte, derwijze dat de hinder niet tot een aanvaardbaar niveau kan beperkt worden.

De motivering werd aldus in het bestreden besluit opgenomen en is tevens afdoende";

Overwegende dat krachtens artikel 2, § 1, van de stedenbouwwet van 29 maart 1962 de overheid die moet beschikken op een exploitatievergunningsaanvraag ertoe gehouden is de voorschriften van de geldende plannen van aanleg in acht te nemen; dat artikel 5, 1.0, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen luidt als volgt :

"Artikel 5

1. De woongebieden :

1.0 De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving";

dat in de aangehaalde bepaling twee redenen zijn aangegeven waarom in woongebieden een handelszaak of klein bedrijf niet kan worden toegelaten, met name wanneer het bedrijf door de "taken" die het uitvoert, terwille van de goede ruimtelijke ordening in een daartoe aangewezen gebied afgezonderd dient te worden en derhalve met dat gebied onbestaanbaar is, of wanneer het bedrijf onverenigbaar is met de onmiddellijke omgeving; dat bij de beoordeling van de reden van onbestaanbaarheid moet rekening gehouden worden met de aard en de omvang van het bedrijf, waardoor dat laatste, inzonderheid om redenen van ruimtelijke ordening, onder geen beding in het betrokken woongebied kan worden ingeplant ofwel wegens het intrinsiek storend karakter van het bedrijf, ofwel wegens het bijzonder karakter van het woongebied; dat bij de beoordeling van de reden van onverenigbaarheid uitgegaan moet worden van de specifieke kenmerken van de onmiddellijke omgeving die voornamelijk afhankelijk zijn van de aard of het gebruik van de in die omgeving bestaande gebouwen of open ruimten;

Overwegende dat de geïncrimineerde weigeringsbeslissing is gegrond op de volgende redengeving :

"Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan Herentals-Mol, goedgekeurd bij het koninklijk besluit van 20 september 1978 gelegen is in een woongebied grenzend aan een gebied voor gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen; dat de gevraagde exploitatie niet verenigbaar is met de bestemmingsvoorschriften zoals deze voor voormelde

gebieden zijn bepaald door het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen;

Overwegende dat binnen een straal van 100 m ca. 60 woningen zijn gelegen, dat bovendien de inrichting gelegen is in de nabijheid van een school die een bijzondere bescherming vergt wat betreft omgevingshinder;

Overwegende dat de hinder inherent voor de aangevraagde inrichting, zelfs met strikte naleving van de opgelegde exploitatievoorwaarden, niet tot een aanvaardbaar niveau beperkt kan worden voor de omgeving en het milieu, wegens een te hoge concentratie aan dieren op een te kleine oppervlakte;

Overwegende dat er bijgevolg aanleiding toe bestaat het beroep ontvankelijk en ongegrond te verklaren";

dat de stedenbouwkundige aspecten van de zaak van doorslaggevende aard lijken te zijn geweest bij het tot stand komen van de beslissing; dat de desbetreffende motivering als al te summier en te faciel voorkomt om in overeenstemming te zijn met voormelde bepalingen van de motiveringswet; dat, daargelaten de vraag of het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar van het bestuur Ruimtelijke Ordening wel als afdoend gemotiveerd kan worden beschouwd, de desbetreffende opwerping van de verwerende partij volgens welke het bestreden besluit zich bij dat advies heeft aangesloten, niet kan worden aangehouden nu het besluit volstaat met de neutrale verwijzing "gelet op het principieel ongunstige advies ..." van die ambtenaar naast de even neutrale verwijzing naar de andere adviezen, met name die van de administratie Gezondheidszorg (beperkt gunstig) en de administratie Milieu (deels gunstig, deels ongunstig); dat de in de nota gegeven nadere beschouwingen over het stedenbouwkundig aspect de lacune in het bestreden besluit niet kunnen aanvullen; dat het onderdeel ernstig is;

Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat de verzoekende partij onder meer aanvoert wat volgt :

"Als aan verzoeker geen vergunning verleend wordt, betekent dit het einde van zijn handelszaak.

Er mag niet uit het oog verloren worden dat de handelszaak geen 'klein winkeltje' is, doch dat het om één van de grootste import- en exportzaken van België gaat. Het overgrote deel van de handel is groothandel. Verzoeker voert maandelijks DUIZENDEN vogels in. Dat de handelszaak van verzoeker kan beschouwd worden als één van de grootste in België, blijkt ook uit het feit dat ZOOPARK CORTEN erkend is als quarantaine-inrichting door het Ministerie van Landbouw. Dit betekent dat ZOO-PARK CORTEN één van de enige importeurs is die papegaaien en parkieten mag invoeren. Zoopark Corten was trouwens de tweede (in gans België) die officieel erkend werd als quarantaine. (Quarantaine Station 002). Deze erkenning als quarantaine-inrichting, betekent dat verzoeker papegaaien en parkieten kan importeren dewelke VERPLICHT 4 weken in quarantaine dienen te verblijven vooraleer zij in de handel kunnen gebracht worden.

Met een vergunning voor slechts 5.000 vogels kan verzoeker niets doen, de quarantaine-inrichting alleen al voorziet plaats aan ongeveer 8.000 kleine parkieten !

In de handelszaak zijn betrokken : verzoeker zelf, zijn echtgenote, hun zoon en één bediende. Het is onmogelijk de zaak verder te runnen met een vergunning voor maar 5.000 vogels; de sluiting van de zaak en/of faling is onvermijdelijk";

Overwegende dat dit betoog overtuigt; dat, in tegenstelling tot wat de verwerende partij opwerpt, geen nadere concrete gegevens of stukken nodig zijn om aan te tonen dat het terugschroeven van een opslagcapaciteit van 80.000 vogels en 3.000 kleine zoogdieren naar respectievelijk 5.000 en 200 stuks, het voortbestaan zelf van het bedrijf in kwestie in het gedrang kan brengen;

Overwegende dat voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen;

Overwegende dat artikel 17, § 4, van de voormelde gecoördineerde wetten het volgende bepaalt :

"(...) Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen zes maanden na de uitspraak van het arrest uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring";

dat een zo korte termijn zich niet verdraagt met de gewone termijnen van de rechtspleging; dat deze laatste derhalve dienen te worden ingekort zoals wordt aangegeven in het onderstaande dictum,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van Leefmilieu en Huisvesting van 22 mei 1995 voor zover het, uitspraak doende over het beroep van J. PISTONE tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 12 april 1994 m.b.t. een te Westerlo gevestigde groothandel in dieren, de exploitatievergunning weigert voor hokken voor max. 15.500 kleine zoogdieren, katachtigen en pelsdieren inbegrepen, en max. 165.000 vogels.

Artikel 2.

De termijn voor het indienen van de memories van antwoord en van wederantwoord wordt beperkt tot dertig dagen.

De termijn voor het indienen van de laatste memories wordt beperkt tot vijftien dagen.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig september 1900 zesennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	J. VERMEIRE,	kamervoorzitter,
	D. VERBIEST,	staatsraad,
	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	V. WAUTERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

J. VERMEIRE.